

En verdensmester fra Skægkær

Annika Langvad

Annika svarer fyldigt på de spørgsmål jeg sendte hende.

Hvordan har din opvækst i vores lokalområde (skolegang i Skægkær, sport i Lemming og Centrum, m.m.) haft betydning for din nuværende karriere.

Jeg husker min barndom som grundlæggende tryk, god og sorgløs. Selvfølgelig var der masser af udfordringer, men det er det gode der står klarest, når jeg tænker tilbage. Med den viden jeg har i dag, ved jeg, at det bestemt ikke er en barndom, man skal tage for givet eller som er alle forundt. Jeg er slet ikke i tvivl om, at en sådan opvækst giver et fundament, selvtillid og et afsæt til at nå rigtig langt i livet. Lige meget hvad man kaster sig over. Jeg blev sendt i skole som fem årig, hvilket var et klogt træk fra mine forældre, da jeg så kom i klasse med de lokale piger i Skægkær. Jeg kan huske, at jeg var rædselsslagen min allerførste skoledag. Jeg hang altid i min mors skørter og var generelt lidt af en bangebuks hver gang jeg blev kastet ud i noget nyt. Men med tiden lærte jeg og fandt ud af at den store verden måske ikke var så farlig alligevel.

Husker du nogle sjove eller pudsige episoder eller mindeværdige ting i øvrigt fra barndom/ungdom i Skægkær og omegn?

Der er masser af sjove episoder, som jeg kan huske. Højdepunktet var altid sommerferien og især Skt. Hans med cykelringridning og snobrød. Jeg legede meget med Helle Rasmussen. Hun turde altid lige lidt mere end mig og fik lokket mig med til mange ting. Vi brugte hele byen som legeplads, løb på rulleskøjter og kravlede i træer overalt. Jeg kan endda huske en vinter, hvor vi formåede at klatre helt op på skolens højeste tag, på trods af, at der lå 30 cm sne og det var mørkt. Heldigvis slap vi levende ud derfra igen.

Dine tidligere fodboldtrænere og -kammerater siger du kunne have drevet det vidt på mange andre sportsområder. Hvorfor lige mountainbiking?

Haha, jeg gad godt vide hvem, der har sagt det. For jeg husker mig langt fra selv, som noget udpræget boldtalent. Som lille gik jeg til mange forskellige slags sport. Først springgymnastik i Centrum, senere badminton og håndbold. Så blev jeg lokket med til fodbold i Lemming og senere gik jeg til volleyball i Centrum igen. Det var nok

nærmere mit udholdenhedsgen, der kompenserede lidt for mit manglende boldøje. Ja, hvordan jeg så kom herfra og til mountainbiking, er en lang historie. Kort fortalt, så var jeg på Oure idrætshøjskole efter gymnasiet, hvor jeg prøvede en mountain bike for første gang. Igen skinnede mit udholdenhedsgen igennem og nogle fyre fik overtalt mig til at køre nogle adventure races med dem (adventure race er en slags multi sport disciplin i et orienteringsløbsformat over lang tid). I 2006 flyttede jeg til København i forbindelse med at jeg startede på tandlægestudiet og samtidig meldte jeg mig ind i en triatlonklub for træningens skyld. Jeg fandt dog hurtigt ud af, at jeg bedst kunne lide at cykle og især at køre på mountain bike. Så i 2008 meldte jeg mig ind i en mountain bike klub i stedet og herfra gik det stærkt. Fra at deltage i lokale motionsløb, fik jeg i kraft af en elite satsning i klubben mulighed for at køre et par løb i udlandet og før jeg vidste af det kørte jeg min første world cup i 2010. Blot et år senere havnede jeg på world cup podiet i to afdelinger og vandt min første verdensmester titel på marathon distancen. Så det gik MEGET stærkt. I dag kører jeg for tredje år i træk på ét af verdens bedste mountain bike hold (Specialized Racing), fører i øjeblikket world cuppen og har netop vundet vm på den olympiske distance for første gang.

Hvad lavede du efter folkeskolen? Ungdomsuddannelse? Uddannelse?

Efter folkeskolen tog jeg 10. klasse på Silkeborg Ungdomsskole (Idrætslinjen), hvorefter jeg tog på den sproglige linje på Gymnasiet. Det var alle nogle gode år, hvor jeg udviklede mig meget og kom udenfor andedammen i Skæggær. Jeg vidste ikke hvad jeg ville efter gymnasiet og tog derefter sammen med en veninde til Liechtenstein og Schweiz for at arbejde på bar og pub i et halv års tid. Igen en meget lærerig periode, hvor vi blev lidt mere hærdede og bl.a. lærte at håndtere en chef, der gjorde alt for at snyde os.

Det var også i Schweiz, at jeg fik idéen om at læse til tandlæge. Lønnen, som jeg tjente i perioden dernede, brugte jeg på et højskoleophold. Det startede med et halvt år, men jeg blev så grebet af højskolelivet, at jeg tog et år mere som instruktør. I alt blev det til tre fri-år mellem gymnasiet og universitet, men det er én af de perioder, der har lært mig mest og præget mig meget.

Da jeg startede på universitetet, var træningen i min fritid mere en slags åndehul fra at sidde bænket på skolen. Som med så mange andre ting, jeg har kastet mig over, blev jeg hurtig ambitiøs og jeg begyndte at træne mere struktureret. Jeg kunne se, at det var urealistisk at køre fuldtidsstudie, samtidig med den store træningsmængde og rejseaktivitet i forbindelse med konkurrencer. Fra 2009 fik jeg arrangeret at tage studiet på halv tid, hvilket jeg føler mig meget privilegeret over at kunne, både dyrke min

sport på højeste plan (i dag som professionel) og samtidig få en uddannelse. I dag mangler jeg stadig en lille smule af studiet og det planlægger jeg at færdiggøre til efteråret efter OL. Hvad der skal ske efter jeg har gjort min uddannelse færdig, ved jeg ikke. Jeg kan fint få livet som professionel mountainbike rytter til at hænge sammen, men jeg ved også at jeg en dag gerne vil arbejde som tandlæge.

Mange har et billede af den professionelle sportsverden som hård og ubarmhjertig/skånselsløs. Hvordan undgår du faldgruber? -hvis der altså er nogen...

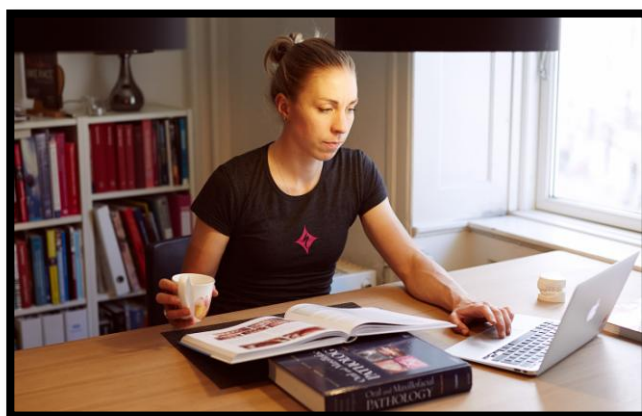
Den professionelle sportsverden er hård. Med tiden har jeg fundet ud af hvordan jeg skal navigere i den og i dag har jeg et setup og mennesker omkring mig, der får det til at fungere. På det plan, hvor jeg kører nu, har jeg folk til at hjælpe mig med mange ting. Først og fremmest har min kæreste indrettet sit liv, så han kan tage med mig rundt. Det er en meget stor ting og nok mit vigtigste fundament og støtte. Han har selv cyklet på højt plan og kender min verden ind og ud. Derudover har jeg mit professionelle hold, der fungerer ligesom de hold, man ser til Tour de France. Vi har en kæmpe truck ude til løbene og folk til at tage sig af alt muligt, så jeg kun skal tænke på at sidde på cyklen. De tager sig af alt lige fra madlavning, flaskelangning, transport, rejsebestilling, massage og mekaniker arbejde.

I kraft af de mennesker omkring mig, undgår jeg de største faldgruber. Jeg vil dog ikke være foruden de fejltagelser, som jeg måtte have lavet i mit liv og min proces for at nå hertil. Jeg er af den klare overbevisning, at det kun er her, man virkelig lærer noget og kan rykke sig videre. Selvom jeg er perfektionist og prøver at gøre alt, for at undgå at lave fejl, kan jeg jo se, at der hvor jeg lærer af mine fejl i virkeligheden er de situationer, der betyder mest for mig.

Hvor meget bestemmer du selv i din karriere i forhold til sponsorer/ rådgivere?

Jeg har rimelig stor bestemmelse over min karriere og de løb jeg gerne vil køre. Heldigvis stemmer mine ønsker til sæsonen godt overens med min arbejdsgivers. Jeg har kun mit professionelle hold, jeg skal tage hensyn til og ikke andre sponsorer. Jeg er meget glad for, at jeg ikke behøver at lave en masse andet sponsorarbejde. Jeg ville hurtigt blive stresset og miste fokus og glæden ved det, jeg laver.

Er det udelukkende pengene, der styrer, eller også din lyst?

Det er primært min lyst, der styrer. Hvis det var pengene, ville det være et mere sikkert træk, at have fokuseret på at færdiggøre min uddannelse hurtigst muligt. Når det så er sagt, så er jeg i dag i en situation, hvor jeg ikke behøver at arbejde som tandlæge for at få mad på bordet. Mountain bike sporten er yngre end den noget mere konservative landevejs sport. Det betyder, at der er mere fokus på ligestilling mellem kønnene, og i efterhånden flere og flere løb, er der lige (og gode) præmiepenge til kvinder og mænd. Når det så er sagt, er der desværre lang vej igen før vi er lige med mændene også mht. lønninger.

Har du gode råd til unge sportsfolk/børn, som går og drømmer om en prof karriere?

Du skal turde satse og investere tid og kræfter og være tålmodig. Samtidig er det også vigtigt at få en uddannelse ved siden af eller have en anden form for sikker plan B.

Hvad laver du om 2-5-10 år?

Hvis jeg fortsat har et godt setup omkring mig, vil jeg gerne fortsætte med at cykle professionelt. Jeg kan godt lide den frihed, der er i planlægningen af min hverdag. Selvfølgelig er der forpligtigelser i forhold til cykelløb, men jeg har langt fra så mange løb som en landevejsrytter. Det er en unik livsstil og det føles nogle gange lidt som at være "koblet af" den almindelige verden og leve i en lille boble. I år har jeg og min kæreste haft base i Sydtykland i en lille by på ca. en fjerdedel af Skæggkærs størrelse. Jeg har virkelig nydt det efter at have boet i København siden 2006. Min drøm er at kunne forene denne livsstil med at stifte familie også.

Ovenstående interview er lavet via mail, blot en uge før OL i Rio. De mennesker jeg talte med om Annika under forberedelserne, beskrev samstemmende Annika som et positivt, hensyntagende og ambitiøst menneske med en rigtig god fysik, præget af udholdenhed og med høj grad af målrettethed i sin gøren og laden.

Klaus Hansen Tandskov